

editorial

APC I CR ES VAN REFUGIAR AHIR AL CONSELL EN EL CLIMA POLÍTIC, EN REFERÈNDUMS I EN PRECEPTES CONSTITUCIONALS, PER REFUSAR LA PROPOSICIÓ DE LLEI DE LA NACIONALITAT DEL PS. EL VOT NEGATIU, PERÒ, TÉ MÉS A VEURE AMB UN CONCEPTE TANCAT DE PAÍS

Ocasió perduda

El debat sobre la proposició de llei de la nacionalitat presentada pel Partit Socialdemòcrata no es va allunyar del guió previ que s'havia anat dibuixant les darreres setmanes. Andorra pel Canvi, una formació sense un posicionament clar respecte a la rebaixa dels terminis de naturalització dels residents, es va parapetar darrere la populista demanda de referèndum, i Coalició Reformista, amb profundes divisions internes, va aferrar-se a la necessitat de complir el precepte constitucional de prohibició de la doble nacionalitat. El Consell General va tombar amb el ja tradicional empat a catorze una reforma de la nacionalitat que no tan sols hauria reduït el temps necessari per obtenir el passaport de vint a quinze anys, sinó que hauria posat fi o minimitzat les discriminacions amb què es troben els infants nascuts a Andorra fills de pares estrangers. Les dues forces que ocupen els escons de l'oposició van votar en contra d'una flexibilització de la llei, d'un nou pas per acostar la població de dret amb la de fet, d'atorgar la ciutadania a una

franja més àmplia d'immigrants després d'un termini més que raonable de quinze anys i encara molt superior als estàndards internacionals. Les argumentacions que van emprar a la sala podien ser més o menys sòlides, però en el fons només van ser justificacions per mantenir l'actual *statu quo*. La demanda de referèndum, provinent d'una plataforma que es mou en la indefinició en aquesta qüestió, recuperava l'esperit immobiliista amb què ja el

NI AHIR ERA EL
MOMENT NI HO
SERÀ MAI PER A UN
AMPLI ESPECTRE
DELS ELECTES

1995 una sèrie de prohoms van intentar forçar una consulta popular per frenar la proposició de llei de l'AND. L'apel·lació per part de CR a l'article 7.2 de la Constitució, que consagra la nacionalitat única, també és una excusa, especialment perquè prové dels hereus del PLA que han disposat en la darrera dècada i mitja d'eines i majoria per fer efectiu el principi de prohibició del doble passaport. Ni ahir era el moment ni ho serà mai per a un ampli espectre de la classe política, que es resisteix a admetre la necessitat de superar el desequilibri demogràfic i d'ampliar els ciutadans de ple dret.